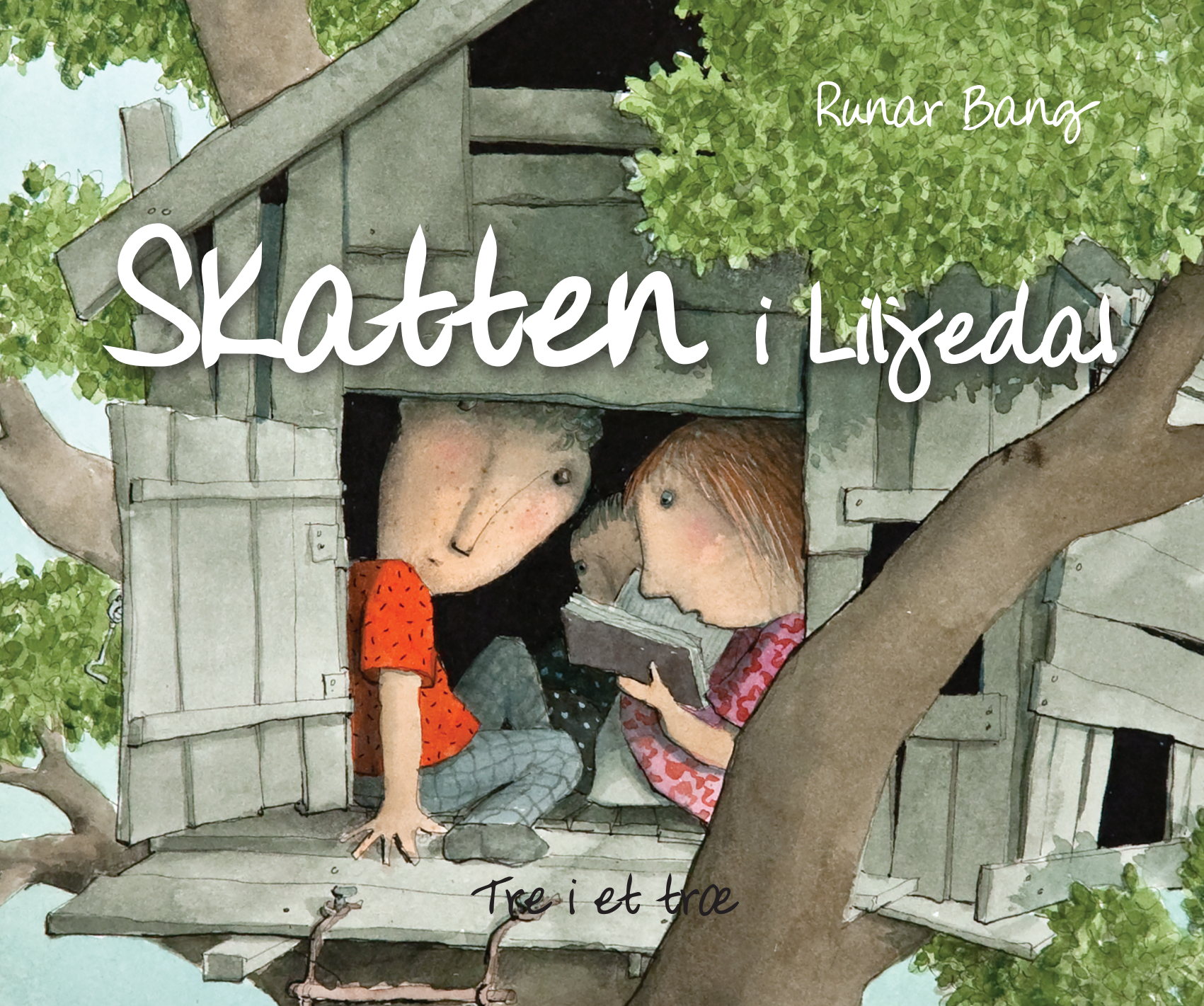

An illustration of a boy and a girl sitting in a treehouse. The boy, on the left, has a large, round, pinkish face and is wearing a red shirt with black spots and blue plaid pants. He is looking towards the girl. The girl, on the right, has a more slender face with brown hair and is wearing a pink and red patterned shirt. She is holding a dark book and looking at it. The treehouse is made of grey wooden planks and is built into a large tree with green leaves. The background shows more green foliage and a clear sky.

Runar Bang

Skatten i Liljedal

Tre i et træ

Indhold

Kapitel 1

Paradisdamer og hemmeligheder side 6

Kapitel 2

Legenden om skatten i Liljedal side 11

Kapitel 3

Kirkebogen side 18

Kapitel 4

Plæneklipperkoen side 22

Kapitel 5

Skattekortet side 28

Kapitel 6

I et spejl, i en gåde side 36

Kapitel 7

Husmandsmarken side 40

Kapitel 8

Skatten i marken side 45

Kapitel 9

Den tomme grav side 49

Kapitel 10

En grav ved havet side 53

Kapitel 11

En vej på havets bund side 58

Kapitel 12

Rødehavsbroen side 62

Kapitel 13

En stærk mistanke side 67

Kapitel 14

Dagbogen side 70

Kapitel 15

Den gamle mølle side 76

Kapitel 16

Verdens lys side 80

Kapitel 17

En gammel historie side 84

Kapitel 18

Fest og frieri side 86

Kapitel 19

Sankt Hans side 88

Kapitel 1

Paradisdamer og hemmeligheder

»Jaaaaaa!« brøler Erland og breder armene ud som to vinger. Solen skinner, og han får lyst til at løbe. Efter en lang vinter føles det så dejligt og let at løbe rundt i T-shirt og kondisko. Steen og Tilde griner og breder også armene ud. Sammen flyver de tre venner ned over græsplænerne foran rækkehusene, hvor Steen bor. Steen, Erland og Tilde har stadig en hemmelig klub. Den har de haft siden sommeren, før de begyndte i 0. klasse. De klatrer i træer, tager på hemmelige ekspeditioner og går i søndagsskole sammen. De har givet hinanden hemmelige navne, som de kun bruger i klubben. Steen hedder Skildpadden, fordi han altid er så langsom. Erland hedder Springfrøen, fordi han har svært ved at sidde

stille ret længe ad gangen. Tilde hedder Bogfinken, fordi hun elsker at læse bøger. Nu går de i 2. klasse. I hvert fald en måned endnu. Det er sidst i maj måned, og sommerferien nærmer sig.

Springfrøen løber foran de to andre over vejen og ind i skoven. Han hopper hurtigt over bækken, men stopper brat op foran det tætte tornekrat.

»Omfl!«

»Au!«

Bogfinken løber lige ind i Springfrøens ryg. Et sekund senere støder Skildpadden ind i ryggen på hende.

»Jeg kom til at tænke på noget,« siger Springfrøen uden at lægge særlig meget mærke til sammenstødet.

Han er vant til små uheld. Han hedder ikke Springfrøen for ingenting.

»Så skal det godt nok være vigtigt.« Bogfinken gnider sig i panden.

»Jeg tænkte på, om vi ikke skulle udspionere Gamle-Hans,« siger Springfrøen. »Det er ved at være længe siden, vi har gjort det.«

»Ja!« siger Skildpadden. »Lad os gøre det.«

»Okay så,« sukker Bogfinken. Hun havde glædet sig til at skrive referat fra årets første møde i det hemmelige træ.

Men da de ligger bag Gamle-Hans' brændestabel, er hun lige så spændt som Skildpadden og Springfrøen. Gamle-Hans har hængt en hængekøje op mellem to æbletræer og trukket koen Maren ud af stalden. Gamle-Hans ligger i hængekøjen og snakker med sig selv. Maren står ved siden af og gumler græs og ser tænksum ud.

Springfrøen, Skildpadden og Bogfinken sniger sig lidt tættere på for at kunne høre, hvad han siger. De stopper op og lytter. De kan stadig ikke høre noget.

De sniger sig endnu tættere på. Nu er der kun en stor enebærbusk mellem dem og Gamle-Hans.

»Sol, måne, stjerner og planeter!« siger Gamle-Hans pludselig højt. De tre venner smider sig ned bag busken.

»Græs, blomster, sommerfugle, hængekøjer og kaffe!« fortsætter Gamle-Hans. Erland er lige ved at grine. Er manden blevet bims?

»Du har sandelig skabt alting så smukt, Gud,« siger Gamle-Hans. »Men jeg ville nu gerne have haft en dame at dele det med.«

Steen og Erland fniser bag ved busken. Tilde rødmer og læner sig frem for bedre at kunne høre.

»Det var ikke godt for Adam at være alene, og det er det heller ikke for mig. Jeg har brug for en dame, sådan en som Eva. Så kunne vi bo sammen her i vores lille paradys. Her er heller ingen slanger. Kun en kålorm eller to.« Gamle-Hans blinker til koen og kigger ud over de grønne marker, hvor blåklækker og smørblomster vajer i den milde vind.

»Himmpff!« Springfrøen har problemer med at holde latteren tilbage. Han forestiller sig, hvordan Gamle-Hans og en dame danser nøgne rundt i blomsterengen med kun figenblade som underbukser. Ligesom Adam og Eva.

»Schyyyy!« hvisker Skildpadden, mens han nervøst holder øje med koen.

»Gamle-Hans og en dame ...« stønner Springfrøen lavt med lattertårer i øjnene.

»Dreng!« Bogfinken fnyser. »Det er altså faktisk meget romantisk.«

»Men så er der brylluppet,« fortsætter Gamle-Hans. »Der er ingen, der vil have en ungkarl, som ikke kan give dem et ordentligt bryllup. Og det har jeg ikke råd til.« Han sukker og trækker en gammel, slidt bog med skindomslag frem fra inderlommen. Han bladrer stille i den, mens han læser med sørgmodige øjne.

»Men hvis nu ...« Pludselig bliver hans stemme lav og hemmelighedsfuld. Børnene kan næsten ikke høre, hvad han siger. De læner sig så langt frem, som de tør, bag ved enebærbusken.

»Hvis jeg fandt skatten i Liljedal, så ville jeg have råd til et ordenligt prinsessebryllup! Hvis jeg bare kunne tyde det elendige skattekort ...«

Gamle-Hans springer ud af hængekøjen. »Tak for snakken,« siger han og klapper koen på hovedet.

»Og ikke et ord om skatten til nogen!« tilføjer han strengt. Så skynder han sig ind og smækker døren efter sig.

Bag ved enebærbusken stirrer Springfrøen med store øjne på de to andre.

»Talte han om Liljedal-skatten?«

»Ja,« siger Skildpadden ivrigt. »Og han har et skattekort!«

»Men hvorfor kaldte han det et *elendigt* skattekort?« spørger Erland eftertænksomt. »Hvis han finder Liljedal-skatten, bliver han jo rig!«

»Det er kun et eventyr,« siger Bogfinken. »Der findes ikke nogen skat i Liljedal.«

»Hvordan ved du det?« spørger Springfrøen.

»Hvorfor har vi hørt om Liljedal-skatten i skolen, hvis den ikke findes?«

»For det første hedder historien »Legenden om skatten i Liljedal,« siger Bogfinken. »Og legender er jo ikke sande historier. For det andet har folk ledt efter skatten i hundrede år uden at finde den. Liljedal er ikke særlig stor. Hvis der havde været en skat, ville man have fundet den for længe siden.«

Springfrøen ser skuffet ud.

»Men hvis de ikke havde et kort, så er det vel ikke så mærkeligt, at de ikke har fundet den?« protesterer Skildpadden.

Bogfinken tænker sig lidt om. Det ville jo være utroligt spændende, hvis ...

»Ok, kom, så løber vi hen og undersøger det på biblioteket.« Hun rejser sig op.

»På biblioteket?« spørger Springfrøen forvirret.

»Ja, på lokalarkivet kan man læse om det meste af det, der er sket her i området.« Bogfinken er allerede på vej ind i skoven. Drengene smiler til hinanden og ryster på hovedet. Bogfinken og bøger! Så løber de efter hende ned ad stien.

Kapitel 2

Legenden om skatten i Liljedal

Biblioteket er et af Tildes yndlingssteder. Hun elsker stilheden og alle bøgerne. Det er meget lettere at lave lektier her end i SFO'en. Tilde nikker til Frandsen, som sidder på sin faste plads ved avishylderne lige inden for døren. Hans frakke ligger pænt foldet sammen over armlænet, og stokken står op ad stolen. Han blinker til Tilde bag de tykke brilleglas.

»... Og nu stiger renten vist igen,« siger den gamle mand pludselig.

»... men de siger, at det bliver godt vejr hele ugen.« Han fumler med fjernbetjeningen til sit høreapparat.

»Det er jo godt.« Tilde smiler. Bag hende griner drengene til hinanden. Bibliotekaren er i gang med at sætte bøger på plads. Hun genkender Tilde.

»Hej! Hvad kan jeg hjælpe dig med i dag?« spørger hun med et smil.

»Har I *Legenden om skatten i Liljedal*?« spørger Tilde.

»Ja, selvfølgelig. Den kan du finde i bogen *Liljedals lokalhistorie*. Den står herovre.« Bibliotekaren viser Tilde hen til en boghylde. Erland og Steen kommer luntende efter dem. Erland ser sig skeptisk omkring. »De har jo ikke andet end bøger,« konstaterer han.

»Der er også film.« Steen peger på en hylde med dvd'er. Erland lyser op. Bibliotekaren finder en tyk, brun bog frem med sølvskrift på forsiden. Hun giver den til Tilde.

»Der er ikke så mange, der spørger efter den bog. Skal I bruge den til en opgave i skolen?«

»Næh, vi er bare nysgerrige efter at finde ud af, om skatten findes i virkeligheden,« siger Erland.

»Det tror jeg ikke, den gør,« ler bibliotekaren. »Der var mange, der ledte efter skatten i de første år, efter at bogen blev udgivet for ca. 50 år siden. Men ingen har fundet den.«

»Det var jo det, jeg sagde,« siger Tilde til Erland.

»Det er bare et eventyr.«

»Men der var jo ingen af dem, der havde kortet,« indvender Steen.

»Kortet?« spørger bibliotekaren interesseret.

»Hvilket kort?«

Steen bliver rød i hovedet. Han er klar over, at han har sagt for meget. Han kan se på Erland og Tilde, at de tænker det samme.

»Jamen var der ikke også et skattekort?« spørger Tilde hurtigt.

»Ikke så vidt jeg ved.« Bibliotekaren ser nysgerrigt på dem.

En ældre dame rømmer sig utålmodigt henne ved skranken. Hun ser irriteret på uret.

»Nå, jeg må hellere hjælpe hende.« Bibliotekaren smiler skælmisk og går.

Steen, Erland og Tilde sætter sig ved et bord, som står mellem nogle hylder med tidsskrifter. Tilde kigger i indholdsfortegnelsen og slår op på *Legenden om skatten i Liljedal*. Hun læser med dæmpet stemme:

I 1897 blev kirken i Liljedal plyndret. Alle vidste, at præsten havde en svaghed for øl og stærke drikke. Desuden mistænkte landsbyboerne ham for at tage penge af kirkens indsamlingsbøsse. Snart gik der rygter om, at det var præsten selv, der havde stjålet kirkesølvet og solgt det. Derfor var der ingen, der ville give penge til nyt kirkesølv. Præsten var fortvivlet og bestemte sig for at rejse fra landsbyen med sin familie. Men aftenen før de skulle rejse, bankede det på kirkedøren. Præsten åbnede, og udenfor stod en gammel enke, som havde et lille landbrug lidt længere oppe ad bakken.

»Jeg har ikke så meget, hr. præst. Men jeg giver det, jeg har,« sagde hun og puttede nogle små kobbermønter i

indsamlingsbøssen. Præsten takkede og velsignede den gamle enke.

Dagen efter, da præsten åbnede låget for at tage de usle kobbermønter, lå der en bunke guldmonter i kirkebøssen. Præsten takkede og priste Gud for dette mirakel. Han bestemte sig for at holde op med at drikke samme dag og drog rundt i landsbyen for at fortælle om underet. For guldpengene købte præsten nu det smukkeste kirkeudstyr i hele landet: en stor alterbibel med smukke billeder, en kalk af guld til altervinen og et guldfad til alterbrødet, et dåbsfad af sølv med rubiner i kanten og to lysestager af sølv med indfattede opaler.

Efter miraklet begyndte folk i Liljedal at vende tilbage til kirken. Og fortællingen om underet og den fantastiske skat spredtes til hele landet. I Liljedal var tingene vendt helt på hovedet. Kirken var fyldt, og præsten var ædru hver søndag. Han talte inderligt om, hvordan Gud med sin kraft kan forvandle ens liv. Folk kom i god tid før gudstjenesten for at sikre sig en plads i kirken, hvor de kunne få et glimt

af alle de smukke kirkeskatte. Brudepar fra hele området kom for at blive gift i Liljedal, så de smukke skatte kunne kaste glans over brylluppet. Men efter nogle år begyndte præsten igen at drikke. Han blev tvær og gnaven og ville ikke længere have de smukke skatte udstillet i kirken. En sensommeraften i 1899 forsvandt både præsten og alle kirkeskattene pludselig. Snart gik der rygter om, at præsten havde stjålet skatten og var stukket af. Hans stakkels familie flyttede skamfulde fra byen. Landsbyboerne holdt op med at komme i kirke, en efter en. Skatten har været sporløst forsvundet lige siden. Men legenden fortæller, at skatten findes endnu, og at den dag, den bliver fundet, vil folk vende tilbage til kirken og til Gud.»

»Hold da op, sikke en historie!« siger Tilde og kigger på drengene. »En præst som både drikker og stjæler ...«

»Tænk, hvis skatten stadig er gemt et eller andet sted,« siger Erland ivrigt.

»Står der ikke mere i bogen?« spørger Steen. »Noget om kortet?«

»Næh, det var det hele.« Tilde bladrer siderne igennem igen. »Eller vent ... Der står noget her nederst på siden: Præsten hed Esajas Gundersen og var sognepræst i Liljedal fra 1890-1899.«

»Der er noget bekendt ved det navn ...« Tilde tænker lidt. Pludselig knipser hun med fingrene.

»Gundersen! Gamle-Hans hedder Gundersen til efternavn. Hvis han er i familie med præsten i fortællingen, så kan hans skattekort være ægte!«

»Hvordan finder vi ud af det?« spørger Steen.

»Vi må tjekke kirkebogen,« siger Tilde. Erland stønner.

»Flere bøger?« Kan vi ikke udspionere nogen i stedet for?«

»Det er en hemmelig mission,« siger Tilde lavmælt.

»I morgen er det lørdag, og så er kirkekontoret lukket. Men min far har en nøgle. Vi sniger os ind og tjekker kirkebogen, uden at nogen opdager os.«

»Sejt!« siger Erland. »Heldigt, at din far er organist.« De rejser sig for at gå.

»Aj.« Steen farer sammen, da han opdager, at der står nogen lige bag ved boghylden. Det er bibliotekaren, som står og rydder op i tidsskrifterne.

»Har I fundet ud af noget?« spørger hun og smiler.

»Det hele er nok bare et eventyr,« siger Tilde hurtigt.

»Tak for hjælpen,«

Bibliotekaren ser tankefuldt efter dem.

»Har hun stået der og lyttet hele tiden?« spørger Steen, da de kommer udenfor. Tilde griner.

»Det tror jeg ikke. Hvorfor skulle hun udspionere os?«

Så snart børnene har lukket døren efter sig, sætter bibliotekaren sig hen til computeren og indtaster to navne i Googles søgefelt: Esajas Gundersen, Hans Gundersen. Et øjeblik senere dukker resultatet op.

»Bingo!« udbryder hun.

